

tere, for der er faktisk problemer med fødevarerne, og derfor arbejder vi her i huset i øjeblikket på en ny fødevarerlov, som har med det samme at gøre som dette beslutningsforslag.

Beslutningsforslaget handler selvfølgelig ikke kun om fødevarer, men om alle forbrugsvarer, og Kristeligt Folkeparti synes faktisk, det er et rigtig godt forslag. Hvis forbrugerne har ansvaret, er det nemlig vigtigt, at de har forudsætninger for at bære det ansvar, og også selv om de ikke har ansvaret, er det altså vigtigt, at de kan vurdere. Forbrugerne skal have mulighed for at beskytte sig mod smart markedsføring, og der er mange ting, det er svært at gennemskue i markedsføringen i dag.

Specielt på fødevarerområdet har jeg nok en anden indgang til problemet end forslagsstillerne. Den almindelige forbruger har så dårlige forudsætninger for at vurdere – man kan sige, at forbrugeren er så langt fra det virkelige liv – at han eller hun ikke har mulighed for at vurdere ganske elementære ting om ernæring, om fedtstoffer, om kvalitet på en række områder. Mange forbrugere er usikre eller kan endnu værre bindes den allerværste skræmmehistorie på ærmet, og det mener jeg i høj grad er problemet i debatten herhjemme. Pressen bidrager dagligt med skræmmebilleder af fødevarer, som får forbrugeren i Danmark til at tro, at vi har de dårligste fødevarer i verden, og at de nærmest er giftige.

Både på andre forbrugsvareområder og på fødevarerområdet kan man også den ene dag læse på avisernes forbrugerside, at nu skal man altså endelig gøre det og det, og nu skal man spise det og det og købe det og det; men hvis man venter længe nok, og som regel kun et par uger, kan man læse det stik modsatte i avisen. Det er selvfølgelig med til at gøre forbrugerne usikre. Vi tror, at faktuelle oplysninger, bedre informationer kan afbøde megen usikkerhed og direkte ulykker, og forbrugerne har også brug for beskyttelse og rimelig hjælp til at klage og opnå deres ret, for markedsføringen er i mange tilfælde urimelig.

Vi er selvfølgelig helt indstillet på, at forbrugervejledningen skal være uafhængig, og derfor er vi enige i den debat, der var om dette emne tidligere under behandlingen. Vi har af gode grunde ikke være informeret om forhistorien til dette forslag, og jeg er glad for, at der fra regeringens side er noget på vej, for beslutningsforslaget finder jo ikke opbakning, kan jeg forstå. Der er da også elementer i det, som vi ikke er

tilfredse med, men specielt punkt 5, altså at finansieringen af den øgede indsats skal ske gennem en andel af provenuet for afgiften på reklamer, herunder de elektroniske, kan vi støtte. I Kristeligt Folkeparti vil vi meget gerne være med til en afgift på reklamer.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes på mange måder, det har været en nyttig debat. Debatten har jo vist, at der ganske vist er to partier i Folketinget, som har tabt enhver realitetssans i denne sag, nemlig Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti. De har faktisk valgt at sætte sig uden for debatten med det synspunkt, at man behøver ikke beskytte forbrugernes interesser, for det kan man overlade til markeds kræfterne. Det er vel kort sagt de to partiers synspunkt. Men resten af partierne har faktisk stort set samstemmende tilsluttet sig intentionerne og tankegangen i det arbejde, der skal gøres for at forbedre forbrugerbeskyttelsen.

Fru Elisabeth Arnold var inde på, at det var overflødig med modinformation, og hr. Tom Behnke var ved at antyde, at der ligefrem blev brugt milliarder på statens information. Men faktum er, at der årligt bruges ca. 20 mia. kr. – det er her, milliarderne kommer ind, skal jeg sige til hr. Behnke – på reklamevirksomhed her i landet, men kun 55 mio. kr. på forbrugeroplysningsvirksomhed og forbrugerbeskyttelse. Det er altså langt over 100 gange så mange penge, der bruges på reklamesiden som på oplysningssiden, og det synes jeg sætter tingene noget i relief, når der tales om, at man bare skal overlade det til markedet.

Jeg vil gerne prøve at trække op, hvilke resultater jeg umiddelbart ser foran mig. For det første synes jeg, debatten tyder på, at den tanke om at tage alle de eksisterende institutioner inkl. Forbrugerrådet og bladet Tænk osv. og køre dem ind i ét centralt organ, må regeringen nok overveje én gang til. I hvert fald har det været et klart udtryk ønske, at vi skal have en statslig informationsenhed, og så skal vi have Forbrugerrådet og det politiske adskilt. Det synes jeg er en vigtig ting at få frem i debatten, for det var et af problemerne i det oprindelige forslag, som regeringen kom med.

Jeg er glad for, at ministeren nu indbyder os alle sammen til disse forhandlinger, så vi kan få en god løsning, og der er for os at se ingen tvivl om, at en af baggrundene for, at vi fremsætter forslaget, er bekymringen for, at Forbrugerrådet og bladet Tænk skulle blive svækket; det ville